

IV

Emanuel traadte om Eftermiddagen ud af sin lille Have nede ved Stranden. Et Øjeblik stod han og stirrede i Tanker ud over Havet; derpaa gik han langsomt videre ud mod de høje Lyngbakker i Vest.

Han blev herunder stille bevogtet af den lille Sigrid, der havde ligget paa Lur inde under nogle Buske paa Havediget og her oppebiet det Øjeblik, da han gik ud paa sin Eftermiddagstur. Da hun ikke kunde se ham mere, rejste hun sig iltomt, stillede sig omhyggeligt op saaledes, at Ansigtet vendte lige mod Solen, og følte samtidigt paa sin Kjolelomme.

„Det passer,“ sagde hun halvhøjt.

Nu vidste hun Besked! Det var Moderen og Mormoderen, som Faderen regelmæssigt hver Eftermiddag gik hen for at besøge.

Med blussende Kinder satte hun sig ned paa Diget og faldt i Tanker.

Ligefra den Dag, hun var kommen hertil, havde det stundesløse Barns altid virksomme Indbildningskraft beskæftiget sig med Moderen. Inde i København, hvor der altid var saa meget, der adspredte hende, kunde der ofte gaa flere Dage, uden at hun kom til at tænke paa hende. Herude derimod havde Omgivelserne daglig vakt hendes Erindring om det gamle Hjem, og hun havde tilsidst sat sig fast i den Overbevisning, at Moderen maatte befinde sig et Sted her i Nærheden. Hver Gang hun saa en fremmed Kvinde nærme sig ude paa Vejen, standsede hun med bankende Hjerter sin Leg i den Tro, at det var hende. Fra Morgen til Aften ventede hun hendes Komme, som Tanten jo havde bebudet. Med al sin Opfindsomhed havde hun søgt at udfritte Tjenestepigerne og alle andre, som hun kom i Berøring med, om Moderens Opholdssted og om Grunden til hendes Udeblivelse. Men hun havde ingenting faaet at vide.

Saa var det, hun igaar havde indsmigret sig hos den gamle Ellen Kagekone, der endelig havde røbet, at Moderen boede ikke saa langt herfra, nemlig hos Mormoderen, der var syg, og hos hvem hun maatte blive for at pleje hende. Paa sine yderligere